

Ubenevnte Varer.

Denne Position, der har givet en Gjennemsnitsindtægt af 18,722 Rbd. aarligt, er opført ganske i Overensstemmelse med Loven af 1863, kun at der under Afdeling d. „strandede Varer“, er givet Bestemmelsen en saadan Udvikelse, at den ikke alene, som i Loven af 1863, kommer til at omfatte strandet Gods, der „hidrører fra Skibe, strandede ved Toldterritoriets Kyster“, men ogsaa saadant Gods, som indbringes umiddelbart fra Strandingstedet, om dette end ligger i fremmed, men dog de danske Kyster nærliggende Farvand.

Til § 2.

Denne Paragraph indeholder Bestemmelserne om Toldfrihed for hertil indførte Varer, forsaavidt denne Toldfrihed tilfuges ikke ved Vavernes egen Bessaffenhed, det Stof, hvoraf de ere, men derimod ved Anledningen til deres Indførsel, den tilsigtede Benyttelse af dem, Stedet, hvorfra de indføres, o. desl. Da Bestemmelserne herefter kunne komme til at finde Anvendelse paa mangehaande forskjællige ellers i Almindelighed toldpligtige Varer, er det anset rettest at holde dem udenfor selve Tarifsen, saaledes som ogsaa tildels alt er Tilfældet i Loven af 1863.

Under f, g og h har Paragraphen saaledes optaget de i Loven af 1863 i selve Tarifsen under Nummerne 187 og 188 samt 182 og 183 indeholdte Bestemmelser om Toldfrihed for Pafningsgjenstande, Modeller og Prøver samt Naturalier til videnskabelige Samlinger. Naar der ikke for Pafningsgjenstandes Vedkommende er optaget en til Pos. Nr. 189 i hin Lov svarende Bestemmelse om, at „Mos og Tang til Pafning eller Udstopning“ indgaar toldfrit, hidrører dette fra, at Toldfrihed for disse Varer uden Hensyn til den tilsigtede Anvendelse allerede er givet i Tarifsen, jfr. Positionen Træer, Planter og Plantedele, ligesaa vel som for Matter af Vast, Siv, Halm til Pafning eller Garnering, jfr. under Manufakturvarer.

Bestemmelsen under Litra a om Toldfrihed for ellers toldpligtige Varer, der bevislig ere

tilvirkede paa Færverne, paa Island eller i de danske Kolonier i Grønland og direkte indføres fra disse Steder, er ganske svarende til § 15 i Loven af 1863, hvor ligeledes den samme Undtagelse, som Lovforlaget indeholder, gjøres med Hensyn til Skibe, Baade og Fartøier, som derfra overgaa til her Bosattes Besiddelse. Da der imidlertid synes at være en Ubillighed i, ved en saadan Overgang paany at fordre Told af Skibe, for hvilke der dengang, da de erhvervedes fra Udlandet til hine Landsdele, alt efter de bestaaende Regler er erlagt en Indførselsafgift, som er tilflydt den danske Statskæse, er det i Lovforlaget udtalt, at naar saadant bevises, vil den saaledes erlagte Afgift kunne fradrages Toldbeløbet, og naar den er ligesaa stor som eller større end dette, ville de paagjældende Skibe herefter kunne indgaa toldfrit her.

Under b har Lovforlaget optaget den for Reiseogods i Loven af 1863 i § 17, a, givne Bestemmelse om Toldfrihed, dog med nogen Forandring. Naar det nemlig paa det nyseævnte Sted hedder, at „Reiseogods o: Klædningsstykker og andre Reiseeffekter eller Reiseutenfilter“ indgaa toldfrit, „saafremt Toldvæsenet skønner, at de paagjældende Sager ere brugte og til den Reisesendes eget Brug“, er det anset onskeligt at komme bort fra denne Bestemmelse, der paa den ene Side kan fremkalde en smaalig Undersøgelse og megen Tvist, samt Tidsspilde og Ubehagelighed for de Reisende, eller paa den anden Side medfører, at Toldoplynet mere eller mindre maa lukke Diet for Lovens udtryffelige Bydende. Det turde heller ikke stemme med Lovgivningens Hensigt, at kræve Toldafgift af Smaaformødenheder, som Reisende medføre fra Udlandet til deres eget Brug her hjemme. Bestemmelsen om at det Reiseogods, som Reisende medføre, skal være brugt for at kunne indgaa toldfrit, er derfor ikke gjenoptagen i Forlaget, men ombyttet med at de vedkommende Sager indgaa frit, „forsaavidt som de med Hensyn til Mængde og Bessaffenhed af Toldoplynet skønnes at blive indførte til den Reisesendes eget Brug“. Da det for let vilde give Anledning til Uvovligheder, om der aldeles ingen Grændse blev sat, men det kun i Almindelighed bestemtes, at Reiseogods er frit, er en